

I. ÉVFOLYAM I. SZÁM • 1996. JANUÁR • ÁRA: 100 Ft

ALANORI KRÓNIKA

A BEHOLDER BT. HIVATALOS KÁRTYA,
FANTASY ÉS SF SZEREPIJÉTEK MAGAZINJA

Túlélők
Földje

Ghalla News

MÁSZ
GALATTIKA

MAGIC

HATALOM
KÁRTVAI

Bakonyi árnyak

A Hófehérke Budapesten, a Margit-híd budai hídfőjénél üzemelt (a múlt században állítólag egy svéd-magyar pizzeria állt a helyén), és az árnyvilág felső köreinek kedvelt találkahelyeként tartották számon.

2055 világában az ember kétféle utat választhat: vagy beáll valamelyik multinacionális céghez bérabszolgának, és akkor biztonságos, de unalmas életre számíthatott, ahol nem ő rendelkezik a munkaerejével, az idejével (sőt sok esetben még az életével sem), vagy pedig elszegődik árnyvadásznak, és a cserébe kapott szabad életért vállalja, hogy bármikor fölkophat az álla, hogy a törvény üldözni fogja, és hogy rossz esetben meg is halhat munka közben.

No persze, ez nem jelenti azt, hogy minden egyes dolgozni lusta, vagy „a nagy egyéni kiteljesülésre” vágyó utcai punk árnyvadász lenne. Nem. Ők csak annak nevezték magukat, de azok, akik igazán benne vannak a sűrűjében, akik igazán értik a szakmát, akik valóban képesek komoly pénzeket keresni a törvénytelen munkákkal – azok az emberek pontosan tudják, ki „igazi” árnyvadász és ki nem. Az arány itt is nagyjából megfelelt az élet többi területén tapasztalható arálynak az igazi profik és a szájukat jártató amatőrök vagy félamatőrök között: talán ha egy az ezerhez. A Hófehérke ezen elenyésző kisebbség kedvelt üzletkötő-központja volt.

– Kérem, barátaim, foglaljanak helyet! Már vártam Önöket – mondta Mr. Johnson, és széles, invitáló mozdulattal körbemutatott a tárgyalóasztal túloldala mellett sorakozó székeken.

A helyiség a kocsma egyik különterme volt, és kifejezetten az árnyvadászok és megbízói közötti tárgyalások lebonyolítására tervezték. A falakban ügyes berendezések gondoskodtak arról, hogy a termen kívül senki se hallja, milyen beszélgetés folyik odabent. A Hófehérke egyedül asztrális védelmet nem biztosított a megbeszélésekhez, de asztrálisan nem lehetett hallgatózni, így ez nem számított hiányosságnak. Belépődíjat nem szedtek ugyan, de a vendégeknek illett fogyasztaniuk, és az italok árába beépítették a fenti szolgáltatások ellenértékét.

Mr. Johnson középkorú, elegáns, jóképűnek mondható férfi volt. Sötétzöld, feltehetően természetes anyagból készült, tökéletes szabású öltönye, enyhén csillogó, ébenfekete frizurája és finom, ápolt keze mind-mind a céges jólétről árulkodtak. Tőle jobbra és kicsit hátebb egy nagydarab, izmos, szintén rendkívül elegánsan öltözött humán férfi állt. Kezét a háta mögött tartotta, ezért nem lehetett tudni, hogy csak elegánsan összekulcsolta-e, vagy pedig valami fegyver is rejtőzött a markában. Sötét napszemüvegében tekintélyt parancsoló látványt nyújtott.

A belépő árnyvadászok körbefuttatták tekintetüket a tárgyalótermen. Mr. Johnsonon és a testőrén kívül senki mást nem láttak. Az öltönyke tehát vagy megbízott bennük, vagy a testőre egymagában is képes volt „kezelni” az esetleg felmerülő, kellemetlen félreértéseket. Vagy mégsem?

Cataro alig észrevehetően biccentett Kathryn felé. A sámannő puha, elegáns mozdulattal helyet foglalt (elsőként, hiszen ő volt az egyetlen hölgy a megbeszélésen), majd kényelmesen elhelyezkedett a széken. Egy darabig kedves, udvarias mosollyal Mr. Johnsonra meredt, majd hátradőlt, és lábát keresztbe tette. A társaira nézett, és miután látta, hogy ők még mindig állnak, kicsit értetlen mozdulattal intett nekik, hogy nyugodtan leülhetnek. Az egész jelenet úgy festett, mintha otthon érezné magát, és nem értené, a többiek miért feszengenek az idegen helyen.

Kathryn asztrális jelenléte érzékelt a teremben, gondolta Cataro, értelmezvén a macska sámán titkos jelbeszédét. Mr. Johnson tehát semmit sem bízott a véletlenre, ugyanakkor kellőképpen udvarias volt, és a bérmagusát nem hozta el személyesen. Egy asztrális projekciót végző varázsló csak arra képes, hogy semlegesítse a megbízója felé tartó varázslatokat, arra viszont már nem, hogy ő maga ártani tudjon az árnyvadászoknak. Finom erődemonstráció, agresszív felhangoktól mentesen. Profi hozzáállás.

Cataro helyet foglalt Kathryn mellett, a csapat számúrája, Ado pedig kicsit távolabb ült le, úgy választva meg a he-

lyét, hogy udvariasan még éppen Mr. Johnson látókörében maradjon, de már ne lehessen élesen látni, hogy pontosan mit is csinál. Fekete bőrnadrágot és bőrdzsekit viselt, amolyan szolid motoros felszerelést, azt, amit ő „tárgyalóruhának” tartott. Ruhájában különféle rejtett helyeken kések és dobótörök rejtőztek, sőt a hátára erősített tokban még egy kard is lapult. Ado szó szerint *szamuráj* volt, aki rajongott a különféle szűrő- és vágófegyverekért. Tűzfegyvert csak nagyon ritkán használt, és bár ennek hallatán sokan sajnálkozva megcsóválták a fejüket, Ado nem érezte úgy, hogy hátrányban lenne a nagyobb tüzerőt felvonultató ellenfelekkel szemben. Felturbózott reflexeinek köszönhetően általában képes volt még azelőtt miszlikbe szabdalni az ellenfelét, hogy az meghúzhatta volna a ravaszt. A *pengék* sosem csapnak zajt, szokta mondogatni, és társai tudták róla, hogy csak kevesen akadtak az üzletben, akik Adónál jobban ki tudták használni a csöndes munka előnyeit.

– Hallgatjuk Önt, Mr. Johnson – mondta Cataro. – A közvetítőnk úgy tájékoztatott, hogy Ön igényt tart a szolgálatainkra.

– Így van – hangzott a válasz. – A feladat valójában rendkívül egyszerű, és csak minimális komplikációkkal járhat. Egy bizonyos csomagot kell elvinniük egy előre megadott helyre. A csomagot tartalmazó aktatáskát egy ismerősömtől fogják felvenni, és remélhetőleg két napon belül le is szállítják a megadott címre. Az erőfeszítéseiket természetesen csak a csomag pontos és érintetlen állapotban való leszállítása után áll módomban honorálni. Ó, igen, és még egy fontos apróság: a táska tartalmát sem Önök, sem más nem tekintheti meg. Ezen a chipen megtalálják a pontos adatokat.

Ezekkel a szavakkal óvatosan benyúlt a mellényzsebébe, előhalászott egy optikai chipet, és az asztal közepére helyezte. A csapat dekása, Mike előrehajolt, egyik kezével

gyors mozdulattal felmarkolta a chipet (keze kis híján találkozott Mr. Johnsonéval), másik kezével pedig ártatlan mozdulattal benyúlt a dzsekijébe. A testőr tekintete megvillant, izmai megfeszültek... De Mike csak elvigyorodott, előhalászott egy adatolvasó készüléket, majd színpadias mozdulattal széttárta két tenyerét. A készüléket az asztalra fektette, bekapcsolta, és benyomta a chipet a megfelelő csatlakozóba.

Cataro rosszallóan összeráncolta a homlokát. Nem szeretett feleslegesen játszani a megbízó idegeivel, és gyűlölte, ha mások így tettek. *Később lesz még egy-két szavam ehhez a drótagyú gyerkőchöz*, gondolta magában füstölögve.

– Egészen pontosan mi található abban a csomagban, Mr. Johnson? – kérdezte. – Mint a közvetítőnk arról bizonyára tájékoztatta Önt, mi nem vállalunk el akármilyen piszkos munkát.

Mr. Johnson elmosolyodott.

– Megértem az aggodalmát, Mr. Cataro, de biztosíthatom, a csomagban semmi olyasmi nincs, ami miatt Önöknek fenntartásuk lehetne. A táska tartalma mindössze néhány adatchip, melyen számunkra fontos adatok találhatók. Bizonyára megérti, hogy miért nem a Mátrixon keresztül kívánom át küldeni őket.

Ez utóbbi mondatnál szarkasztikus félmosollyal Mike felé intett a fejével, a dekás azonban semmit sem vett észre az egészsből, beletemetkezett a kihajtható képernyőn világító adatok olvasásába.

– Én úgy tudom, a magyarországi Mátrix relatív fejletlensége elriasztja az igazán profi adatkalózkodókat – jegyezte meg Kathryn társalgó stílusban. Kecses mozdulattal előrekönyökölt az asztalra, finom ruhájában megcsillantak a színes fémszálak.

– Ez természetesen így igaz, Ms. Mills – felelte Mr. Johnson széles mosollyal. – Ám ahová Önöknek el kell vinniük az adatokat, nos, az a hely nem áll kapcsolatban a Mátrixszal. Ez számomra is, hmm, meglehetősen furcsa, de amennyire én tudom, ez az adatvédelem létező legtokéletesebb módja. Nem gondolja?

– A feleszekhez kellene elmennünk a Bakonyba – kiáltott fel Mike, fel sem nézve az adatolvasóból. – Szajré átvétele ma este tízkor, határidő holnapután éjfél. A költségek beépítve a munkadíjba, javasolt díj fejenként 15 000 rup-pó, egyharmad előleg. Kevés a lóvé, Johnson!

Mr. Johnson elfintorodott egy kicsit a bárdolatlan megfogalmazás hallatán, majd kérdő tekintettel Cataro felé fordult. *Akkor most valójában ki a főnök nálatok?* kérdezte a pillantása.

– Ön is így gondolja, Mr. Cataro?

– Ööö... a társam néha eléggé durva tud lenni, ezért elnézést kérek. De nyers modora ellenére általában a lényegre tapint. Amennyiben illegális módon kell behatolnunk valamelyik törp városba, úgy a fejenkénti 15 000¥ valóban kevésnek tűnik. A potenciális veszélyekre tekintet-

tel én azt javaslom, hogy az ár legyen fejenként 25 000¥, plusz a felmerülő extra költségek.

Mr. Johnson atyai jóindulattal megcsóválta a fejét.

– Sajnálatos módon a közvetítőjük nem tájékoztatott, hogy Önök ennyire magas árat kérnek a szolgálataikért. Tette ezt bizonyára azért, mert ő esetleg jobban tisztában volt a képességeikkel, mint esetleg Önök maguk. De tekintettel az Önök hírnevére, és az UCAS-ban szerzett tapasztalataikra, úgy vélem, hajlandó vagyok elmenni egészen a fejenkénti 20 000¥-ig.

Cataro arca megrándult egy kicsit, amikor Mr. Johnson a csapatnak az UCAS-ban szerzett tapasztalataira célzott. Azt hitte, a magyarországi kapcsolataik közül csak olyanok tudnak a múltjukról, akik képesek tartani a szájukat. Hiszen Cataro és társai valóban még az UCAS-ban, Seattle-ben kezdték pályafutásukat, de az utóbbi néhány hónapban Magyarországon éltek, és itt is dolgoztak. Itt nem volt Lone Star, nem volt Mitsuhamma, és a politikai-gazdasági-társadalmi viszonyok tökéletesen megfelelték azoknak, akik szeretnek a zavarosban halászni. Magyarország (a féltve őrzött céges enklávékat leszámítva) amolyan „nem lesz semmi bajod, ha jó nagy csúzli van nálad, és úgy festesz, mint aki képes is használni” stílusú helynek számított.

Persze nem önszántukból tették át ide a székhelyüket. A legutóbbi munkájuk után a Mitsuhamma némileg megorrolt rájuk, ezért olyan helyet kellett keresniük, ahová nem ért el a fent nevezett mamutcég keze, és Magyarország ilyen helynek bizonyult. Eredetileg csak arról volt szó, hogy enyhe gyomorrontást okozó anyagot kell belekeverniük a helyi Mitsuhamma képviselő víztározójába, hogy az akciót követő tömeges dolgozói rosszulletek miatt a konkurens cég, a csapat megbízója néhány napos előnyhöz jusson a termékfejlesztési harcban. Az ügyletet a csapat természetesen maximális gyanakvással szemlélte, de miután minden létező helyen leellenőrizték a vegyszert, és sehol sem találtak gyanús dolgot, megnyugodtak, hogy mégsem lesz baj. Egyetlen információt nem szereztek csak be, de az nem is volt elérhető: a megbízó cég ugyanis saját fejlesztű, kétkomponensű szert adott nekik, olyat, amelyik önmagában csakugyan ártalmatlan hasmenést okoz, de a másik komponenssel keverve halálos méreggá változik. A másik komponenst pedig ugyanazon cég megbízásából egy másik árnyvadász csapat juttatta be a Mitsuhamma ivóvíz-rendszerébe, függetlenül Cataróéktól. Az eredmény: két nap alatt száznegyvennyolc halott. A másik csapat ügyetlenebb volt, őket már másnap kinyírták, Cataróék azonban még idejében olajra léptek, és Magyarországon kerestek menedéket, tiszta lappal.

Legalábbis eddig azt hitték, hogy tiszta lappal. *Mindenesetre érdekes lesz majd kideríteni, pontosan mit is tud rólunk ez a Mr. Johnson*, gondolta Cataro, de ez a jövőre tartozott. Jelen pillanatban munka volt kilátásban, eléggé tisztességes fizetéssel.

– Tehát fejenként húszezer. Rendben van, elfogadjuk az ajánlatot. De az összeg felét most kérjük, és a plusz költségeket is Önök fizetik – mondta határozott hangon.

– Tízezer most, és tízezer a sikeres teljesítés után. Rendben van. A plusz költségekről azonban majd én döntöm el, hogy szükségesnek bizonyultak-e a feladat sikeres végrehajtása érdekében, következésképpen érdemesek-e a megtérítésre. Ez így rendben van, uraim?

– Rendben.

– Köszönöm.

Mr. Johnson benyúlt a zsebébe, elővett négy készpénzes hitelkártyát, és elegáns mozdulattal az asztal közepére helyezte őket. Biccentett először Kathryn, majd a többiek felé (Mike-ot pillantásra sem méltatta), majd felállt, és távozott. Testőre olajozott mozgással követte.

– Biztosan jók a koordináták? Nem kellene felhívni Mr. Johnstont? – kérdezte Ado az 1-es hullámsávon.

Neki is, Catarónak is többsávos rádió adó-vevő kibervert építettek a fejébe, így könnyedén tudtak egymással kommunikálni úgy, hogy a kívülállók semmit se vegyenek észre a dologból. A macska sámán mereven elzárkózott attól, hogy bármiféle gépezetet ültessenek a testébe bárhová, Mike-ot pedig nem érdekelték az efféle taktikai finomságok. Ha kellett, a fejére húzott egy fejhallgatót és egy gégemikrofont, és az ügyet a részéről máris elintézettnek tekintette. Mike-ot általában nem sok minden érdekelt a dekkjén és az azon keresztül megkereshető pénzen kívül. Elsőrangú dekásnak számított, aki ugyan nem mindig tudta, hol a határ, de idáig még mindig sikerült ép bőrrel – és főleg ép aggyal – megúsznia a vadászatait. Gazdag család háttere mellett ráadásul még jól is keresett az illegális melókkal; végül is egy Fuchi Cyber-6 dekket nem mindenki vehetett meg. Mike azonban úgy gondolta, ez csak a kezdet, befektetés ahhoz, hogy elég pénzt gyűjtsön össze egy Fuchi 7-esre. És ha az is megvan, következhet a Fairlight Excalibur a maga potom öt és fél milliós árával. És ha megvan az Excalibur is, akkor... akkor... nos, addigra majd csak kitalálnak egy még annál is tökösebb dekket, ami után Mike tovább sóvároghat.

– Miért kellene felhívunk? – kérdezett vissza Cataro.

– Hogy közöljük vele, a hely, amit megadott a Bakonyban, nem más, mint egy szép, zöld erdő.

– Felesleges. Ha többet tudna, jobb koordinátát adott volna meg.

– És ha át akar rázni? – Ado egészséges paranoiája a Seattle-i Mitsuhamabálhé óta némileg megerősödött.

– Nem áll érdekében. Már eddig is kifizetett negyven rongyot, de még nem kapott cserébe semmit. Nem. Elmegyünk a megadott helyre, és körülnézünk.

Mr. Johnson eléggé furcsa módon írta le, hová kell elvinni az adatokat tartalmazó táskát. Megadta egy illető nevét,

és adott még hozzá két földrajzi koordinátát. Slussz. A huszonegyedik században persze ezen adatok után alig néhány méteres pontossággal meg lehetett találni az adott helyet (ami feltehetően a fura nevű illető lakása volt), de amikor Mike becsatlakozott a Mátrixba, és meglátogatott egy nyilvános, aztán később még néhány, annyira-azért-már-nem-nyilvános térképészeti adatbázist, hamar kiderült, hogy a megadott helyen szép, egészséges tölgyfaerdő zöldell, és ha elmennek oda, legfeljebb, ha mókusokat találnak. Háromszor is leellenőrizte a koordinátákat, de mindháromszor ugyanazt az eredményt kapta. Műholdas fotó, hőfénykép, mágneses anomália-analízis, meggyomás (Mike mindig imádta, ha céges berendezések őneki dolgoztak: ez esetben a különféle műholdak), és mindegyik ugyanazt mondta: szintiszta, hamisítatlan erdő, semmi más.

Estefelé járt. Már közel jártak ahhoz a helyhez, ahol fel kellett venniük a táskát egy koldustól (?), így lefordultak a kivilágított főútról, és bevették magukat a sikátorok és mellékutcák útvesztőjébe. Ezúttal csak két motorral utaztak. Ado még az UCAS-ban felpécizett Yamaha Rapierje haladt elől, nyergében természetesen Adóval és Mike-kal. Mögöttük jött Cataro és Kathryn egy Suzuki Aurorán. Mindkét motor bársonypuhán járt, a legnagyobb zajt a kerekek alatt ropogó szemétdarabok zörgése és az elszórt tócsák loccsanásai keltették.

– Te, figyelj csak, eszembe jutott valami. És mi van akkor, ha... – kezdte Cataro, de az elől haladó Ado félbeszakította.

– Várj egy kicsit! Valami van előttünk.

Lassítottak. Valami tényleg volt előttük. Egy hevenyészett barikád zárta el a mellékutcat. Ado egyetlen gondolatla hőlátó üzemmódba váltotta át kiberszemét, és bekapcsolta a maximális, hússzoros nagyítást is, úgy pásztázta végig az úttorlaszt és környékét. Nem látott senkit. Helyes. Az ehhez hasonló akadályok nem voltak ritkák 2055 Budapestjének külső kerületeiben, így nem nyugtalanzkodott. Intett Catarónak, hogy hátra arc, majd keresnek egy másik utat.

Ám ebben a pillanatban az utca túlsó végén átrohant valaki a két háztömb között, és egy tompán csillogó valamit vonszolt maga után. Drótháló! Primitív, de igen hatékony módja a motorosok megállításának.

– Leszállni a motorokról, és kezeket fel! Ha jól viselkedtek, futni hagyunk benneteket – kiabálta valaki az egyik házból.

Futni hagytok, persze. Gondolom a motorok, fegyverek, meg egyéb, főlős felszerelési tárgyak nélkül, gondolta Ado. Látszólag engedelmesen leszállt a motorjáról és a tarkójára tette a kezét. Bőrdzsekijének merev nyakgallérjában rejtőzött ugyanis néhány dobótőr.

– Oké, leszállunk. Csak nyugi – mondta hangosan. A fején kibermemóriájába letöltött magyar nyelvű NyelvBázis

programjából enyhe keleties tájszólást választott ki. Szeme sarkából látta, hogy Cataro úgy tesz, mintha leállítaná a motorát, de közben az Aurora oldalára szerelt fegyvertartó zseb felé nyúl.

– A jobb oldalon két fickó az első emeleti ablakban, talán géppuskával – szolt bele kiber-adóvevőjébe Cataro. – Ők az enyémekek, tied a másik oldal.

– Vettem – válaszolta Ado. Felnézett az utca bal oldalán álló épületre.

Közepesen romos gyárépület volt. Az első emeleten három ablak mögött rejtőzött valaki. Testük hője csak tompán ütött át a téglafalon, ami azt jelentette, hogy a téglafal jó vastag volt. A fickók vagy nagyon óvatosak, vagy nagyon rutinosak voltak, mert éppen csak a fejük és géppisztolyuk csöve lógott ki az oltalmazó téglafedezék mögül. Célzott lövéssel le lehetne teríteni őket: de jut-e idő célzott lövésre? A hang újra megszólalt:

– Na gyerünk, hapsikáim! Van még öt másodpercetek, hogy lehasaljatok a földre, különben...

De nem fejezte be a mondatot. Az események robbanásszerűen követték egymást. Cataro előrántotta „nagyobb” fegyverét, és a bal oldali falhoz rohant, hogy az arról az oldalról lövőktől biztonságban legyen. A jobb oldali ablakban a géppuskás éber fickó lehetett, mert azonnal tüzet nyitott, de vagy rosszul célzott, vagy nem volt felkészülve Cataro gyors mozgására; a sorozat szabályos csíkot perforált a repedezett aszfaltba, de amúgy senkiben sem tett kárt. Ado jobb kéz felé ugrott, kezében megvillant egy dobótőrt. Mike, a dekás bénultan ült még mindig a motoron, szemébe kiült a rettegés. Kathryn leszállt ugyan a motorról, de megállt mellette, és körbenézett, célpontok után kutatva. Az egyik ablakban kiszúrt egy alakot, koncentrált hát, hogy elmondhasson rá egy varázslatot.

A bal oldali fal felől lövések csattantak. A rövid sorozat három lövedéke közül kettő célt tévesztett, a harmadik azonban derékon kapta a motornál álldogáló dekást. Mike hatalmas ütést kapott a veséjére, mintha egy troll rúgta volna meg, és érezte, hogy valami emberfeletti erő a földre löki. Páncéldzsekije azonban jelesre vizsgázott: a lövedék nem hatolt át, és jókora zúzódáson kívül más kárt nem okozott, sőt, még használt is, mert így Mike legalább némileg fedezékbe került a motor mögött fekve.

A vadászok szédületesen gyorsak voltak. Cataro érezte, amint az adrenalin végigömlik a testében. A világ mintha egyetlen, nagy lassított felvétellé változott volna. Látta, hogy a géppuskás hunyorít a célgömb mögött, és beállítja fegyvere irányzékát. A vörös lézerpötty lassan elindult az aszfalton, majd felmászott a téglafalra, és Cataro felé tartott. Lassan, nagyon lassan. Cataro csípőből tüzelt, fegyverkapcsolata feleslegessé tette, hogy vállához emelje rohampuskáját. Fényerősítő kiberszeme enyhén zöldes árnyalatú képet szolgáltatott, de a fényes, piros célkeresztet azért jól látta. Megvárta, amíg a célkereszt (melyet a fejé-

be épített, kibernetikus célzóberendezés vetített a retinájára, és amely mindig azt a pontot jelezte, ahová a fegyver éppen irányult) felemelkedik az ablakig, majd egyetlen gondolattal leadott egy lövést (a fegyverkapcsolat a ravasz meghúzását is feleslegessé tette).

Ado a szeme sarkából látta, hogy Cataro fegyveréből tompa puffanással kivágódik egy minigránát, és tudta, hogy a jobb oldali két fegyveres ezennel el van intézve. Sokkal jobban izgatta azonban, hogy a macska sámán még mindig ott áll az utca közepén, és valami halk verset dúdol

magában. Keze körül halványzöld derengés jelent meg, de Ado tudta, hogy a varázslat elmondására már nem lesz ideje.

Gyorsan kellett cselekedni. A szemközti ablakokban lapuló három géppisztolyos közül kettő volt olyan pozícióban, hogy lőhessen Kathrynre. A harmadiknak elő kellett lépnie az ablakkeret mögül, ha erre akart lőni, és Ado remélte, hogy a fickó nem lesz elég bátor hozzá. Ez egyben azt is jelentette, hogy a harmadik géppisztolyos akadálytalanul újra lőhetett a földön fekvő dekásra, de Adónak döntenie kellett, kit mentene meg inkább. Mike-et sosem kedvelte, így a döntés egyszerű volt.

Csuklójának gyors, határozott mozdulatával elhajította a kezében tartott tör. Pontos célzásra nem maradt ideje, így csak abban reménykedhetett, hogy vagy elképesztő mázlija lesz, vagy a falba befűrődő dobótör elég fenyegető csattanást produkál ahhoz, hogy a géppisztolyos fickó behúzza a nyakát addig, amíg Ado ellöki Kathryn az utca közepéről. Hogy a másik fegyveressel mi lesz, arra nem is akart gondolni.

A francba! A tör a falat találta el az ablakpárkány alatt, valahol a mögötte lapuló fickó mellének magasságában. Ado még sosem próbálta ki élesben, mire képes vadonátűj, Dikote™ bevonattal ellátott pengéjű dobótöre. Arra számított, hogy legalább nem pattan le a falról, hanem rezzenéstelenül beleáll.

Tévedett.

A tör halk csettenéssel befúrta magát a téglába (még csak nem is a két tégl közötti, puha malterréteget találta el), és teljes egészében eltűnt benne, csak úgy állt meg végül. A fegyveres látta mindezt, és ijedten lekapta a fejét. Nagyszerű. Ez volt a cél.

Ado magában elismeréssel adózott a Dikote™ bevonatnak; majd előreugrott, és szabályos tigrisugrással rávetette magát a varázslatot mormoló macska sámánra. Éppen időben. A másik géppisztolyos épp ezt a pillanatot választotta, hogy meghúzza fegyvere ravaszát.

A sorozat végigsöpört Ado páncéldzsekijének hátán, s a légkalapácsszerű ütések valósággal a földbe döngölték a szamurájt. Ado összeszorította fogát, hogy ne kiáltson fel fájdalmában. Látótere fenyegetően szűkülni kezdett, a szeme sarkában kék-piros karikák táncoltak. Emberfeletti erőfeszítéssel azonban leküzdötte az ájulást, és látása csakhamar újra kitisztult.

Körülnézett. A macska sámán mozdulatlanul feküdt alatta. Tágra nyílt szemmel, hevesen zihált, varázslatáról szemmel láthatóan elfeledkezett. Az arcán vércsík folyt végig. A francba. Még egy sebesült. Ado körülnézett. Cataro minigránátjának hála, a jobb oldali két fickó ablaka helyén csak füstölgő romokat lehetett látni. Az előbbi sorozatot leadó fickó, látván, hogy a szamurájjal végzett, kidugta a fejét az ablakon, hogy megnézzé, hol rejtőzik a gránátos ipse. Ez volt az utolsó tévedés, amit életében elkövetett.

Ado érezte, hogy a kezében valahogyan még mindig ott van a második dobótör. Koncentrált, gondosan célzott, majd elhajította a fegyvert.

A géppisztolyos sosem tudta meg, honnan érte a halál. A Dikote™ bevonatos tör pontosan az állkapcsánál fűrődött a fejébe, kijött a tetején, majd vértől csöpögve, lapos szögben beleállt a falba a második emelet magasságában. A fickó kezéből kihullott a géppisztoly, és hangos loccsanással megállapodott egy tócsában.

Úgy tűnt, véget ért a harc. Cataro rádión jelentette, hogy a géppuskásokat kilőtte, a három géppisztolyos közül egy elmenekült, a másik kettőről nem tud. Az az egy nyilván az lehetett, aki még az elején Mike-ra lőtt. Ado ki-nyírt egy másik géppisztolyost, tehát már csak arról az egyről nem tudtak, akinek az első dobótörrel bejlesztett. Ezt gyorsan közölte Cataróval.

– Na gyerünk, fiam, felállni! Kapsz tíz másodpercet, hogy előbújj, utána odapörkölök egy gránátot – kiáltotta fel az ablakba Cataro. Magyarul ő sem tudott, ezért ő is NyelvBázist használt. Kezében tüzelésre készen meredezett a rohampuska.

Semmi válasz. Eltelt a tíz másodperc. Semmi mozgás.

– Felmegyek, megnézem – mondta Cataro a rádióban, és elindult a tűzlétra felé. – Te addig fedezz.

– Rendben – Ado átugrott az utca jobb oldalára, előhúzott egy újabb dobótört, és feszülten figyelt.

– A fickó meghalt – jelentette ki Kathryn váratlanul, még mindig a földön fekvő.

Ado meglepetten nézett rá. A macska sámán sebesült léteire nyugodtan és tisztán beszélt. Aztán odalépett Adóhoz, kezét a vállára tette, és halkán mormogni kezdett valamit. A gyógyító energiák végigáramlottak a szamuráj testén, hűsítő hullámai elmosták a fájdalmat. Ado nem tudta, mire vélni a dolgot.

– Megsebesültél – mondta Kathryn, látva a szamuráj értetlen pillantását. – A hátadon. Amikor a golyók elé vetőd-tél, hogy megments engem. Köszönöm.

– Ööö... igen? Igazán semmiség – dadogta Ado, de azért legbelül büszke volt magára. – És mi van Mike-kal? – kérdezte, mert eszébe jutott, hogy tulajdonképpen négyen voltak.

– Neki semmi baja.

– Remek.

– Ezt nézzétek – kiáltott le Cataro az első emeleti ablakból. – Jó tüskéid vannak, Ado!

Megmarkolta, és magasra emelte a halott géppisztolyost. A fickó melléből Ado töre állt ki, körülötte mélyvörös vértócsa itatta át a ruháját. A Dikote™ bevonatú tör ezek szerint a falat is átfúrta, úgy végzett vele. *Megérte a 2 rongyot darabonként*, gondolta Ado elégedetten, majd könnyed hangon megszólalt:

– Akkor talán indulhatnánk is tovább, nem gondoljátok?

folytatjuk...

SERFLEK SZABOLCS